

6. OSUDOVÉ SETKÁNÍ

Pacourek se v muzeu během pár týdnů naučit tolik, co jiným trvalo měsíce, ba i roky. V práci nočního hlídače neboli kustoda získal značnou zkušenost tak, že vše zvládal levou zadní packou a aby se necítil nevyužitý, rád pomáhal i jinde po muzeu. Toho si brzy všimli ostatní zaměstnanci muzea a Pacourek začal být úkolován nejen svým nadřízeným panem Ostřížem, ale třeba i nepříteli aktivním panem Trilobitem z přírodovědného oddělení nebo naopak velmi aktivním panem Liškou z oddělení dějin umění.

Byl to právě telefonát od pana Lišky, který Pacourkovi v muzeu způsobil opět nečekané zážitky trvalého rázu. „Pane Pacourku, mám tu na zítra objednanou návštěvu Mitzy Bauer-Blechové z Metropolitního muzea v Novém Yorku, zajímá ji naše unikátní sbírka japonských košů z 19. století. Bohužel musím naléhavě odjet pryč a Vy prý umíte trochu anglicky? Neujal byste se jí?“ Pacourek byl natolik překvapen, že do sluchátka pronesl jen udivené vydechnutí: „Ehmm, prosím???“ Z druhé strany se s neobvyklou rychlostí ozvalo „Skvěle, děkuji, Miss Bauer-Blechové posílám telegram, že na ni budete zítra v 10 hodin čekat na vlakovém nádraží, nástupiště číslo 3, expres Berlin-Vídeň, vagón číslo 5.“

Vše se událo tak rychle, že Pacourek zcela výjimečně nevěděl, co si počít. Anglicky uměl jen sem tam mňouknout (<http://rammi.cz/vite-jak-dela-kocka/>), k diskuzi s americkou historičkou umění na téma japonských košíků z 19. století se proto opravdu necítil. Nic naplat – Liška už mezitím proběhl vrátnicí na poštu s telegramem. Pacourek vzal rozum do hrsti, anglický slovník pod paží a vydal se v noci do depozitáře navštívit dotyčné košíky, aby je trochu vyzpovídal.

Otevřel jeden k regálů, na kterém způsobilně seděla japonská proutěná rodinka a vypadala, že poklidně spí. Pacourek vůbec nevěděl, jak s cizokrajnými obyvateli muzea zapříst hovor. Chvilí proto stál a přemýšlel, když tu najednou zničehonic ten největší košík, zvaný Jakazi, vykřikl: „Tóóóbrý dééén, pa-ne Pacouréé-k. Có chcé-té? Mi medítúú-jé-mé a Vy náás ru-ší-téé!“ Pacourek měl sice zrovna plnou hlavu anglické konverzace, ale japonský dialekt ho nezaskočil. „Vážené muzejní osazenstvo, nerad vás ruším ve vašem duchovním cvičení, ale přišel jsem na radu. Přítel Vlašák mi dal doporučení, že mohu v případě nouze poprosit kteréhokoli z obyvatel muzea o pomoc.“ „Chá-chá, pšitel Vlašá-k! S ním je velká legra-cé, toho má-me mi móc ráá-di. Co potšebuje-té?“ Pacourek přiznal, jak se věci mají. „Zítra dopoledne přijede nějaká vědkyně až z Ameriky, chce vás vidět a já ji mám provázet a nic o orientálním umění, natož o tom košíkářském, nevím.“ Ošatka Mitsuko, ležící vedle ukřičeného Jakazi, se rozzářila: „Á, A – míci! Žád-ný strach. Já dáám pá-nú Pacour-kó-vi škole-ní!“

Pacourek zůstal po celou noc v depozitáři, společnost mu tu kromě proutěných chovanců dělaly ještě japonské dózy, rohože, intarzované krabičky – zkrátka všichni, kdo mohli Pacourkovi pomoci se získáváním vědomostí o zemi

vycházejícího Slunce, aby zítra před zahraniční návštěvou neztrapnil sebe ani muzeum. Ráno Pacourek vylezl z depozitáře, oči měl nápadně šikmé nikoli od studia japonské kultury, ale opět od nevyspání. Paní Fretková uvařila osvědčenou kávu, aby ho postavila na všechny čtyři packy, a Pacourek se vydal na nádraží, protože se už blížila 10. hodina.

Nádražní rozhlas oznámil příjezd ranního expresu z Berlína a Pacourek nervózně postával na peróně. Chuchvalce kouře z lokomotivy zahalily nádraží, vlak zastavil, ale Pacourek pobíhal tam a zpátky podél vlaku a marně se snažil v mlze poznat vagón číslo 5. Málem upadnul z perónu rovnou do kolejiště, když ho naštěstí někdo chytil a pronesl: „Be careful, Sir“. Pacourek se otočil a málem spadnul do kolejiště znovu. Za ruku ho držela ta nejkrásnější kočka, jakou kdy viděl a že jich už něco viděl. V kožichu podle poslední pařížské módy, s baretkem ležérně posazeným mezi uši, se na něho tázavě dívala a Pacourek si uvědomil, že na cizinku prachspostě civí s pusou dokořán. „Do you have any problem?“ zeptala se po starostlivě. Pacourkovi blesklo hlavou a vyhrkl ze sebe: „Miss Bauer-Blecha?“ Cizinka se rozzářila. „Oh, nice to meet you, Mr. Pakourek“. Nesmělý Pacourek ani nepostřehl zkomolení svého jména, před nádražím odchytil taxík a raději se ujal zavazadel krásné cizinky, se kterými nemusel konverzovat.

Slečnu Bauer-Blechovou ale originální způsob seznámení pobavil, začala se všemožně vyptávat na muzeum a Pacourek se s každou anglicky vypocenou větou více osměloval. V muzejním depozitáři mezi košíky již byla Ms. Bauer-Blechová zcela uchválena, když ji Pacourek zahltil informacemi, které v noci čerstvě posbíral od japonských přátel. „You are the most amazing expert for japanise crafts, Mr. Pakourek! Where do you learn all about these artefacts?“ „It iz maj sekret“ odpověděl rozpačitě Pacourek, protože by mu krásná Američanka určitě neuvěřila, že po nocích dostává nalejvárnou přímo od muzejních chovanců.

Slečně Bauer-Blechové se záhadně vzdělaný kocour z Liberce, o kterém nikde po světě mezi znalci asijského umění neslyšela, zavrtil do hlavy natolik, že se rozhodla prodloužit si studijní pobyt ještě o pár týdnů. Pacourek, nyní už své kolegyni, přechoťně dělal společnost nejen v muzeu. Ředitel Hroch, kterému se už vše doneslo přes muzejní drbny, Pacourkovi bez řečí poskytl placené volno, protože se už viděl, jak se bude ve výroční zprávě muzea za letošní rok chlubit významnou zahraniční spoluprací. Když se Pacourek po třech týdnech intenzivních orientálních studií loučil na libereckém vlakovém nádraží s americkou badatelkou, mohl ji už zcela důvěrně oslovovat „Maj Mitzzy“ se slibem, že se za ní na oplátku někdy brzy vypraví do Nového Yorku.